ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Στο χώρο της εκπαίδευσης και όχι μόνο, ζούμε την εποχή της απόλυτης υποκρισίας μαζί με αυτή της αντιπροσωπευτικής αριστείας των λίγων, των Λουδοβίκων, των αυλικών, των σταυροφόρων και των εισπρακτόρων τους.

Εδώ και δύο χρόνια η ηγεσία του υπουργείου παιδείας μαζί με όλο το καλοταϊσμένο τηλετσούρμο κατάφεραν να αποδομήσουν κάθε έννοια κοινής λογικής στην αντιμετώπιση της πανδημίας στους χώρους της εκπαίδευσης.

Οι μαθητές γεννήθηκαν στην αρχή διάβολοι, μετά έγιναν αγγελούδια, μετά έκλεισαν τα σχολεία για το καλό όλης της εκπαιδευτικής κοινότητας και εφάρμοσαν οριζόντια της εξ αποστάσεως.

Και νά τα εγκώμια, και να τα σεμινάρια, και να το χρήμα να ρέει για επιμορφώσεις, και να τα οφέλη και όλα αυτά χωρίς καμία μα καμία ενίσχυση σε τεχνικό εξοπλισμό στα σχολεία, χωρίς καμία μέριμνα για όσους μαθητές και καθηγητές δεν είχαν εξοπλισμό και πρόσβαση στο διαδίκτυο.

Όλη μα όλη η εξ αποστάσεως, δυστυχώς, στηρίχθηκε στον εξοπλισμό και στα μέσα που διέθεσαν οι οικογένειες των μαθητών και εκπαιδευτικών, χωρίς καμία βοήθεια από την πολιτεία. Ήταν η εποχή που η πολιτεία φρόντιζε να χρυσοπληρώνει κυρίως τα ΜΜΕ αλλά και κάθε επιχειρηματία, λάτρη του ρίσκου κατά τα άλλα, που βρήκε την ευκαιρία να θάψει πέντε-έξι αφού βρήκε παπά διαθέσιμο.

Καμία μέριμνα για την υγεία των μελών της εκπαιδευτικής κοινότητας. Ούτε δωρεάν τεστ από ειδικούς, ούτε 15μελή τμήματα, ούτε διορισμούς εκπαιδευτικών, ούτε διορισμούς στον τομέα της καθαριότητας. Κανένα μέτρο προς όφελος μαθητών και εκπαιδευτικών.

Δεν αποτελεί μυστικό, εκτός αν στο υπουργείο δεν πήραν χαμπάρι μέσα στο παράλληλο σύμπαν που ζουν, πως ήταν συχνές οι φορές που η παρακολούθηση της εξ αποστάσεως γινόταν σε πάρκα, σε πλατείες, σε σπίτια μέσω των κινητών που διέθεταν οι μαθητές.

«Με ποιον έχεις μάθημα τώρα;»

«Δεν ξέρω ρε συ. Κάτσε, περίμενε να δω. Εδώ τον έχω».

Και κάνοντας ο μαθητής την κίνηση, έβγαζε από την τσέπη το κινητό του.

«Έλα ρε. Γυμναστική έχουμε. Νόμιζα πως είχαμε Χημεία. Μοιάζουν οι φωνές τους και μπερδεύτηκα»!

Η ελλιπής εκπαιδευτική διαδικασία σε συνδυασμό με την έλλειψη εκπαιδευτικών για αρκετούς μήνες σε πολλά σχολεία, οδήγησαν στη σημερινή απελπιστική κατάσταση όσον αφορά στο γνωστικό επίπεδο των μαθητών.

Ας γίνουμε λίγο πιο συγκεκριμένοι.

Φυσική προσανατολισμού Β’ Λυκείου.

Οι μαθητές καλούνται φέτος, με βάση τις αξιολογικές εμμονές και τις φαντασιώσεις περί εργαλειοθηκών της ηγεσίας του ΥΠΑΙΘ και των παρατρεχάμενων, να εξεταστούν με θέματα από την τράπεζα θεμάτων.

Τι κι αν η διδασκαλία στο έργο και τις ενέργειες είναι σε πάρα πολλά σχολεία ελάχιστη έως ανύπαρκτη;

Τι κι αν η εξεταστέα ύλη μπορεί να βγει με τις διαθέσιμες ώρες μόνο νοερά ή εντελώς επιφανειακά;

Εκτός αν έτσι, αναγκάζουν τους εκπαιδευτικούς να ασχοληθούν μόνο με τη λύση των θεμάτων της τράπεζας και όχι με την παροχή ουσιαστικής γνώσης. Διότι, οι εμπνευστές της αξιολόγησης θα μετρήσουν την απόδοση των μαθητών στις

εξετάσεις όταν είναι να χαρακτηρίσουν τους εκπαιδευτικούς.

Είναι φανερό ότι δεν νοιάζονται ούτε για τους μαθητές ούτε για το επίπεδο της γνώσης που αυτοί παίρνουν από το σχολείο.

Αλλιώς πώς εξηγείται η συγχώνευση τμημάτων με 28, 29 και 30 μαθητές;

Πώς εξηγείται η ύπαρξη χιλιάδων κενών σε εκπαιδευτικούς;

Πώς εξηγείται η επιμονή στην εφαρμογή της τράπεζας θεμάτων, ανεξάρτητα από το αν όλοι οι μαθητές έχουν αποκτήσει έστω και τυπικά τις απαιτούμενες γνώσεις που χρειάζονται;

Έτσι κι αλλιώς η εφαρμογή της τράπεζας θεμάτων θα πετάξει έξω από το σχολείο πολλούς μαθητές όπως συνέβη και πριν από χρόνια όταν εφαρμόστηκε για πρώτη φορά. Κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες με εξ αποστάσεως και ελλείψεις εκπαιδευτικών ο αριθμός των μαθητών που δεν θα τα καταφέρουν θα αυξηθεί δραματικά.

Το μόνο βέβαιο είναι πως οι μαθητές αυτοί θα προέρχονται από φτωχά κοινωνικά στρώματα. Τα «ρετιρέ» της κοινωνίας δεν κινδυνεύουν.

Τούτη, λοιπόν, την ώρα που η μάχη ενάντια στην αξιολόγηση βρίσκεται σε μια περίοδο αναμονής, περισυλλογής, θυμού, οργής και προσπάθεια να ανασυγκροτηθεί η νέα γραμμή επίθεσης «από τα κάτω», πέρα και κόντρα στις επιδιώξεις χτυπήματος «από τα μέσα», είναι απαραίτητο να ανοίξουν όλα τα θέματα της εκπαίδευσης. Έτσι για να δει και η περίφημη και μέχρι τώρα αμέτοχη σχετικά «κοινή γνώμη» αλλά και για να αντιληφθούν και εκεί στο υπουργείο που βρίσκεται δίπλα στο μεγαλύτερο αυθαίρετο των Βαλκανίων το «πόσα απίδια παίρνει ο σάκος».

Να αντιληφθούν επιτέλους όλοι πως οι πρώτοι που θα έπρεπε να ξεχάσουν τη λέξη «αξιολόγηση» είναι εκείνοι που σήμερα την επιδιώκουν και την προωθούν.

Αλήθεια, εμείς οι γονείς έχουμε λόγο σε όλα αυτά;

Νοιαζόμαστε ειλικρινά για την κατάσταση στα σχολεία των παιδιών μας;

Ενημερωνόμαστε; Δρούμε; Παίρνουμε την υπόθεση στα χέρια μας; Ή μήπως αρκούμαστε στο να αναμασούμε αυτά τα γελοία «περί τρίγωνης τυρόπιτας» όταν οι μαθητές προσπαθούν να

αρθρώσουν, με πολλά ενδεχομένως προβλήματα, λόγο διεκδικητικό για τα όσα βιώνουν.

Ο βασιλιάς, όχι απλώς έμεινε γυμνός αλλά στην συγκεκριμένη περίπτωση, σε αντίθεση με το γνωστό παραμύθι, το έχει καταλάβει και ο ίδιος αλλά δεν νοιάζεται ούτε τους τύπους να κρατάει.